

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ
ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ
ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ
ΥΠΟΘΕΣΗ ODEON CINEPLEX A.E. κατά ΕΛΛΑΔΟΣ
(Προσφυγή υπ' αριθ. 36525/05)
ΑΠΟΦΑΣΗ
ΣΤΡΑΣΒΟΥΡΓΟ
18 Οκτωβρίου 2007

*Η παρούσα απόφαση θα καταστεί οριστική
υπό τις οριζόμενες στο άρθρο 44 παρ. 2 της Συμβάσεως προϋποθέσεις.
Ενδέχεται να τύχει βελτιώσεων ως προς τη μορφή.*

Στην υπόθεση Odeon Cineplex A.E. κατά Ελλάδος

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων (Πρώτο Τμήμα),
συνεδριάζον σε τμήμα συντιθέμενο από τους δικαστές :

Λ. ΛΟΥΚΑΪΔΗ, Πρόεδρο,

Χ.Λ. ΡΟΖΑΚΗ,

Ν. ΒΑΛΙĆ,

Ε. STEINER,

Δ. SPIELMANN,

Σ.Ε. JEBENS,

Γ. MALINVERNI,

και τον Σ. NIELSEN, Γραμματέα του Τμήματος.

Αφού διασκέφτηκε σε συμβούλιο στις 27 Σεπτεμβρίου 2007.

Εκδίδει την ακόλουθη απόφαση, η οποία υιοθετήθηκε κατά την ως άνω
ημερομηνία :

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

1. Η υπόθεση εισήχθη δυνάμει της (υπ' αριθ. 36525/05) προσφυγής, την

οποία κατέθεσε κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας η εδρεύουσα στην Αθήνα ανώνυμη εταιρεία Odeon Cineplex A.E. («η προσφεύγουσα»), η οποία προσέφυγε ενώπιον του Δικαστηρίου, στις 4 Οκτωβρίου 2005, δυνάμει του άρθρου 34 της Συμβάσεως για την Προάσπιση των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων και των Θεμελιωδών Ελευθεριών («η Σύμβαση»).

2. Η προσφεύγουσα εκπροσωπείται από τους Δικηγόρους Αθηνών Π. Γιαταγατζίδη και Ε. Μεταξάκη. Η Ελληνική Κυβέρνηση («η Κυβέρνηση») εκπροσωπείται από την εξουσιοδοτημένη εκπρόσωπο του πληρεξουσίου της, Γ. Σκιάνη, Πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους.

3. Στις 8 Δεκεμβρίου 2006, το Δικαστήριο αποφάσισε να κοινοποιήσει στην Κυβέρνηση τη σχετική προς τη διάρκεια της διαδικασίας αίτηση, και, δυνάμει του άρθρου 29 παρ. 3 της Συμβάσεως, να αποφανθεί ταυτοχρόνως επί του παραδεκτού και της ουσίας.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ

ΟΙ ΙΔΙΑΙΤΕΡΕΣ ΠΕΡΙΣΤΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΥΠΟΘΕΣΕΩΣ

A. Η επίδικη διαδικασία

4. Στις 20 Νοεμβρίου 1997, η προσφεύγουσα εταιρεία ζήτησε από τον Δήμαρχο Αγίας Παρασκευής, έναν από τους μεγαλύτερους δήμους των Αθηνών, άδεια κατασκευής πολυκινηματογράφου επί οικοπέδου κειμένου επί κεντρικής λεωφόρου του Δήμου. Το διώροφο κτίριο θα περιελάμβανε οκτώ κινηματογραφικές αίθουσες, καταστήματα και 220 θέσεις σταθμεύσεως. Προς επίρρωση της προθέσεως αυτής, η προσφεύγουσα εταιρεία κατέθεσε πλήρη φάκελο περιλαμβάνοντα ικανό αριθμό μελετών, μεταξύ των οποίων και τοπογραφικό διάγραμμα και μελέτη κυκλοφοριακών επιπτώσεων του έργου.

5. Αρχικώς, ο Δήμαρχος δεν απήντησε στο αίτημα αυτό, γεγονός το οποίο ισοδυναμεί με σιωπηρή άρνηση. Παράλληλα, την 1^η Απριλίου 1998, το Δημοτικό Συμβούλιο του Δήμου Αγίας Παρασκευής απέρριψε το αίτημα, εκτιμώντας ότι η εγκατάσταση και η λειτουργία του πολυκινηματογράφου θα δημιουργούσε τεράστια προβλήματα στην εύρυθμη λειτουργία της πόλεως, θα επιβάρυνε το φυσικό περιβάλλον και θα αποστερούσε από τους δημότες την ηρεμία και την ησυχία.

6. Στις 15 Απριλίου 1998, η προσφεύγουσα εταιρεία κατέθεσε ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας αίτηση ακυρώσεως κατά της σιωπηράς αρνήσεως

του Δημάρχου Αγίας Παρασκευής να της χορηγήσει την εν λόγω άδεια και της απορριπτικής αποφάσεως του Δημοτικού Συμβουλίου.

7. Στις 7 Ιουλίου 1998, ο Δήμαρχος Αγίας Παρασκευής απέρριψε ρητώς την αίτηση της προσφευγούσης εταιρείας, η οποία, στις 7 Σεπτεμβρίου 1998, κατέθεσε ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας δεύτερη αίτηση ακυρώσεως. Πολλοί κάτοικοι της περιοχής, στην οποία επρόκειτο να ανεγερθεί ο πολυκινηματογράφος, παρενέβησαν στη διαδικασία, υποστηρίζοντας ότι η εγκατάσταση του multiplex κινηματογράφου θα ήταν επιζήμια για το περιβάλλον και θα διατάρασσε σημαντικά την ησυχία τους.

8. Στις 30 Αυγούστου 2001, το τέταρτο πενταμελές τμήμα του Συμβουλίου της Επικρατείας απεφάσισε τη συνεκδίκηση των δύο προσφυγών και έκρινε ότι έπρεπε να ακυρωθούν οι προσβαλλόμενες πράξεις, διότι είχαν εκδοθεί χωρίς την προηγούμενη γνωμοδότηση του Γνωμοδοτικού Συμβουλίου για τον Κινηματογράφο. Περαιτέρω, λόγω της γενικότερου ενδιαφέροντος των προβλημάτων τα οποία ετίθεντο, το τέταρτο πενταμελές τμήμα του Συμβουλίου της Επικρατείας δεν εξέδωσε οριστική απόφαση και παρέπεμψε την υπόθεση στην Ολομέλεια (απόφαση 2833/2001).

9. Στις 8 Φεβρουαρίου 2005, το τέταρτο επταμελές τμήμα του Συμβουλίου της Επικρατείας απέρριψε τις προσφυγές με πλήρως αιτιολογημένη απόφαση. Εν αντιθέσει προς τη γνώμη την οποία διετύπωσε το πενταμελές τμήμα, το ανώτατο δικαστήριο έκρινε ότι δεν απαιτείτο προηγούμενη γνωμοδότηση από το Γνωμοδοτικό Συμβούλιο για τον Κινηματογράφο, με την αιτιολογία ότι οι λόγοι τους οποίους επικαλέσθηκε το Δημοτικό Συμβούλιο, προκειμένου να απορρίψει το αίτημα της προσφευγούσης εταιρείας, συνδέονταν με την εύρυθμη λειτουργία της πόλεως και, επομένως, δεν ενέπιπταν στην αρμοδιότητα του Γνωμοδοτικού Συμβουλίου για τον Κινηματογράφο. Αναφερόμενο στα διάφορα προβλήματα τα οποία θα προκαλούσε ο multiplex κινηματογράφος στη ζωή των κατοίκων, όπως ο θόρυβος, η ατμοσφαιρική ρύπανση και η κυκλοφοριακή συμφόρηση, το Συμβούλιο της Επικρατείας επικύρωσε την απόφαση του Δήμου να απορρίψει την αίτηση εγκαταστάσεως του εν λόγω πολυκινηματογράφου στην περιοχή (απόφαση 315/2005). Η απόφαση αυτή καθαρογράφηκε και θεωρήθηκε στις 5 Απριλίου 2005.

Β. Η διαδικασία αποζημιώσεως

10. Στις 29 Δεκεμβρίου 2003, η προσφεύγουσα εταιρεία ήγειρε ενώπιον του Διοικητικού Πρωτοδικείου Αθηνών αγωγή αποζημιώσεως κατά του Δήμου Αγίας Παρασκευής. Θεωρώντας ότι ο Δήμος είχε ενεργήσει παράνομα όσον αφορά τον προρρηθέντα φάκελο και ότι της προκάλεσε σοβαρή βλάβη, η προσφεύγουσα εταιρεία ζήτησε το ποσό των 5.322.729,28 ευρώ. Ήδη, η υπόθεση εκκρεμεί ενώπιον του ως άνω δικαστηρίου.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΝΟΜΙΚΟ ΠΛΑΙΣΙΟ

I. ΕΠΙ ΤΗΣ ΠΡΟΒΑΛΛΟΜΕΝΗΣ ΑΙΤΙΑΣΕΩΣ ΓΙΑ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 6 § 1 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ

11. Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι η διάρκεια της διαδικασίας ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας είχε ως αποτέλεσμα την παραβίαση της αρχής της «ευλόγου προθεσμίας», όπως προβλέπεται από το άρθρο 6 παρ. 1 της Συμβάσεως, το οποίο ορίζει ότι :

«Παν πρόσωπο έχει δικαίωμα όπως η υπόθεσή του δικαστεί (...) εντός ευλόγου προθεσμίας, υπό (...) δικαστηρίου (...), το οποίο θα αποφασίσει (...) επί των αμφισβητήσεων επί των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων του αστικής φύσεως (...)»

12. Η Κυβέρνηση αντικρούει τη θέση αυτή της προσφευγούσης και υποστηρίζει, ειδικότερα, ότι η υπόθεση ήταν πολύπλοκη και ότι η προσφεύγουσα εταιρεία δεν επεδίωξε την επίσπευση της διαδικασίας.

A. Περί του παραδεκτού

13. Το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι η αίτηση αυτή δεν είναι προδήλως αβάσιμη κατά την έννοια του άρθρου 35 παρ. 3 της Συμβάσεως. Το Δικαστήριο επισημαίνει, περαιτέρω, ότι η εν λόγω αίτηση δεν προσκρούει σε κάποιον άλλο λόγο απαραδέκτου. Αρμόζει, συνεπώς, να γίνει δεκτή.

B. Επί της ουσίας

1. Περίοδος η οποία πρέπει να ληφθεί υπόψη

14. Η επίδικη διαδικασία άρχισε στις 15 Απριλίου 1998, ημερομηνία κατά την οποία επελήφθη της υποθέσεως το Συμβούλιο της Επικρατείας, και ολοκληρώθηκε στις 8 Φεβρουαρίου 2005, ημερομηνία εκδόσεως της αποφάσεως 315/2005 του αυτού δικαστηρίου. Η περίοδος η οποία πρέπει να ληφθεί υπόψη, όσον αφορά τη διαδικασία ενώπιον του επιληφθέντος ανωτάτου δικαστηρίου, διήρκεσε, επομένως, συνολικώς, πλέον των έξι ετών και εννέα μηνών για έναν βαθμό

δικαιοδοσίας.

2. *Εύλογος χαρακτήρας της διάρκειας της διαδικασίας*

15. Το Δικαστήριο υπομινύσκει ότι ο εύλογος χαρακτήρας της διάρκειας μιας διαδικασίας εκτιμάται αναλόγως των περιστάσεων της υποθέσεως και λαμβανομένων υπόψη των κριτηρίων, τα οποία έχει καθιερώσει η νομολογία αυτού, όπως ειδικότερα η πολυπλοκότητα της υποθέσεως, η συμπεριφορά του προσφεύγοντος και η συμπεριφορά και ευθύνη των αρμοδίων αρχών, ως και οι συνέπειες της διαφοράς για τους ενδιαφερομένους (βλ., μεταξύ πολλών άλλων, *Frydlender κατά Γαλλίας* [GC], αρ. προσφυγής 30979/96, παρ. 43, CEDH 2000-VII).

16. Το Δικαστήριο έχει κατ' επανάληψη εκδικάσει υποθέσεις παρόμοιες με την παρούσα υπόθεση και έχει διαπιστώσει την παραβίαση του άρθρου 6 παρ. 1 της Συμβάσεως (βλ. προρρηθείσα υπόθεση *Frydlender*).

17. Αφού μελέτησε όλα τα στοιχεία τα οποία του υπεβλήθησαν, το Δικαστήριο φρονεί ότι η Κυβέρνηση δεν εξέθεσε κάποιο περιστατικό ή επιχείρημα το οποίο θα του επέτρεπε να αχθεί σε διαφορετικό συμπέρασμα στην προκειμένη περίπτωση. Ειδικότερα, το Δικαστήριο επισημαίνει ότι δύο συνθέσεις του Συμβουλίου της Επικρατείας, μία πενταμελής και μία επταμελής, ασχολήθηκαν με την υπόθεση, εξετάζοντας, ειδικότερα, επί της ουσίας, τις διάφορες πτυχές της προσφυγής, και δέχεται ότι, εξ αυτού του γεγονότος, προκύπτει ορισμένος βαθμός πολυπλοκότητας. Εντούτοις, το Δικαστήριο εκτιμά ότι αυτό δεν αρκεί για να δικαιολογηθεί η συνολική διάρκεια της διαδικασίας.

Υπήρξε, επομένως, παραβίαση του άρθρου 6 παρ. 1.

II. ΕΠΙ ΤΗΣ ΠΡΟΒΑΛΛΟΜΕΝΗΣ ΑΙΤΙΑΣΕΩΣ ΓΙΑ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 1 ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΠΡΩΤΟΚΟΛΛΟΥ

18. Επικαλούμενη το άρθρο 1 του Πρώτου Πρωτοκόλλου, η προσφεύγουσα εταιρεία παραπονείται ότι παραβιάστηκε το δικαίωμά της στον σεβασμό της περιουσίας της. Υποστηρίζει δε ότι, αν και δαπάνησε μεγάλα ποσά για να υποβάλει έναν πλήρη φάκελο, ο Δήμος απέρριψε παρανόμως και αυθαίρετως την αίτησή της. Κατά την προσφεύγουσα εταιρεία, η οικεία εσωτερική νομοθεσία ήταν ασαφής και άνευ συνοχής, γεγονός το οποίο διευκόλυνε την αβάσιμη απόρριψη του αιτήματός της. Η προσφεύγουσα εταιρεία αμφισβητεί, επίσης, τον τρόπο με τον οποίο το Συμβούλιο της Επικρατείας εξέτασε την υπόθεσή της, και υπογραμμίζει ότι το

ανώτατο δικαστήριο εξέδωσε δύο αντιφατικές αποφάσεις. Εκτιμά δε ότι υπήρξε θύμα αδικαιολόγητης αναμίξεως στο ιδιοκτησιακό της δικαίωμα και υπογραμμίζει ότι υπέστη σοβαρή οικονομική ζημία.

Επί του παραδεκτού

19. Το Δικαστήριο εκτιμά ότι η προσφεύγουσα εταιρεία δεν είχε δικαίωμα να ανεγείρει τον εν λόγω πολυκινηματογράφο και ότι, συνεπώς, δεν δύναται να διατείνεται ότι υφίσταται «αγαθό» κατά την έννοια του άρθρου 1 του Πρώτου Πρωτοκόλλου (*Malhous κατά Δημοκρατίας της Τσεχίας* (déc.) [GC], αρ. προσφυγής 33071/96, CEDH 2000-XII). Εν πάση περιπτώσει, εφόσον η προσφεύγουσα εταιρεία υποστηρίζει ότι υπέστη σημαντική οικονομική ζημία, το Δικαστήριο σημειώνει ότι η ενδιαφερόμενη έχει ήδη εγείρει διαδικασία αποζημιώσεως κατά του Δήμου, διαδικασία η οποία ήδη εκκρεμεί ενώπιον του Διοικητικού Πρωτοδικείου Αθηνών. Επομένως, πριν προσφύγει ενώπιον του Δικαστηρίου, πρέπει, καταρχάς, η προσφεύγουσα εταιρεία να αναμείνει την έκβαση της διαδικασίας αυτής, η οποία θα ήταν ενδεχομένως δυνατόν να της προσφέρει αποκατάσταση της οικονομικής ζημίας της, εάν εσφαλμένως ενήργησε ο Δήμος, όπως αυτή υποστηρίζει.

20. Κατά συνέπεια, πρέπει η αιτίαση αυτή να απορριφθεί λόγω μη εξαντλήσεως των εσωτερικών ενδίκων μέσων, κατ' εφαρμογή του άρθρου 35 παρ. 1 και 4 της Συμβάσεως.

ΙΙΙ. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΦΑΡΜΟΓΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 41 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ

21. Το άρθρο 41 της Συμβάσεως ορίζει ότι:

«Εάν το Δικαστήριο κρίνει ότι υπήρξε παραβίαση της Συμβάσεως ή των Πρωτοκόλλων αυτής, και εάν το εσωτερικό δίκαιο του Υψηλού Συμβαλλομένου Μέρους δεν επιτρέπει ειμή την ατελή επανόρθωση των συνεπειών της παραβιάσεως αυτής, το Δικαστήριο χορηγεί, εν ανάγκη, στο αδικηθέν μέρος δικαία ικανοποίηση.»

Α. Ζημία

22. Η προσφεύγουσα ζητά 5.319.611,93 ευρώ για την υλική ζημία την οποία, όπως υποστηρίζει, υπέστη. Το ποσό αυτό αντιστοιχεί στα έξοδα τα οποία πραγματοποίησε για να λάβει από τον Δήμο την άδεια κατασκευής του εν λόγω πολυκινηματογράφου, καθώς και στα διαφυγόντα κέρδη της. Περαιτέρω, ζητά 30.000 ευρώ για ηθική ζημία.

23. Η Κυβέρνηση καλεί το Δικαστήριο να απορρίψει το σχετικό προς την υλική ζημία αίτημα. Περαιτέρω, υποστηρίζει ότι και μόνον η διαπίστωση παραβιάσεως θα συνιστούσε επαρκή δικαία ικανοποίηση για την ηθική ζημία. Άλλως, η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι το ποσό το οποίο ήθελε επιδικασθεί εξ αυτού του λόγου, δεν θα έπρεπε να υπερβαίνει τα 1.000 ευρώ.

24. Το Δικαστήριο υπομινύσκει ότι η διαπίστωση παραβιάσεως της Συμβάσεως, την οποία διέγνωσε, προκύπτει αποκλειστικώς από το γεγονός ότι παραβιάστηκε το δικαίωμα της ενδιαφερόμενης να εκδικασθεί η υπόθεσή της εντός «ευλόγου προθεσμίας». Υπό της συνθήκες αυτές, το Δικαστήριο δεν διακρίνει κάποιον αιτιώδη σύνδεσμο ανάμεσα τη διαπιστωθείσα παραβίαση και σε κάποια υλική ζημία της προσφευγούσας εταιρείας. Πρέπει, επομένως, να απορριφθούν οι αξιώσεις της κατά το μέρος αυτό. Αντιθέτως, το Δικαστήριο εκτιμά ότι η προσφεύγουσα υπέστη βεβαία ηθική ζημία, η οποία δεν θεραπεύεται επαρκώς από τη διαπίστωση παραβιάσεως της Συμβάσεως. Αποφαινόμενο κατά δικαία κρίση, το Δικαστήριο επιδικάζει στην προσφεύγουσα το ποσό των 6.000 ευρώ για τον λόγο αυτό, συν οιοδήποτε ποσό ήθελε οφείλεται ως φόρος.

Β. Έξοδα και δικαστική δαπάνη

25. Η προσφεύγουσα εταιρεία ζητά 5.000 ευρώ για τα έξοδα και τη δικαστική δαπάνη που πραγματοποίησε ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας, χωρίς, ωστόσο, να προσκομίζει κάποιο σχετικό δικαιολογητικό. Ζητά, επίσης, βάσει τιμολογίου, 20.000 ευρώ για τα έξοδα και τη δικαστική δαπάνη που πραγματοποίησε ενώπιον του Δικαστηρίου του Στρασβούργου.

26. Όσον αφορά τα έξοδα και τη δικαστική δαπάνη που πραγματοποιήθηκαν στην Ελλάδα, η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι δεν είναι δικαιολογημένα. Όσον αφορά τα έξοδα που πραγματοποίησε η προσφεύγουσα εταιρεία ενώπιον του Δικαστηρίου του Στρασβούργου, η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι το αιτούμενο ποσό είναι υπερβολικό.

27. Το Δικαστήριο υπομινύσκει ότι η επιδίκαση εξόδων και δικαστικής δαπάνης, συμφώνως προς το άρθρο 41, προϋποθέτει ότι αποδεικνύονται πραγματικά, αναγκαία και, επίσης, εύλογα (*Ιατρίδης κατά Ελλάδος* [GC], αριθ. προσφυγής 31107/96, παρ. 54, CEDH 2000-XI).

28. Όσον αφορά τα έξοδα και τη δικαστική δαπάνη που πραγματοποιήθηκαν στην Ελλάδα, το Δικαστήριο έχει ήδη κρίνει ότι είναι δυνατόν η μεγάλη διάρκεια μιας διαδικασίας να έχει ως αποτέλεσμα την αύξηση των εξόδων και της δικαστικής δαπάνης του προσφεύγοντος ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων, και ότι αρμόζει, επομένως, να λαμβάνονται υπόψη (βλ., μεταξύ άλλων, *Caruano κατά Ιταλίας*, απόφαση της 25ης Ιουνίου 1987, série A n° 119-A, σελ. 15, παρ. 37). Το Δικαστήριο σημειώνει, ωστόσο, ότι οι απαιτήσεις της προσφευγούσης εταιρείας δεν αναλύονται ούτε συνοδεύονται από τα δικαιολογητικά τα οποία απαιτούνται για τον ακριβή υπολογισμό τους. Πρέπει, επομένως, να απορριφθεί το αίτημα αυτό. Εξ άλλου, όσον αφορά τα έξοδα που πραγματοποιήθηκαν για τις ανάγκες της εκπροσώπησης της προσφευγούσης εταιρείας ενώπιόν του, το Δικαστήριο κρίνει ότι είναι εύλογο να της επιδικασθεί το ποσό των 2.000 ευρώ, συν οιοδήποτε ποσό ήθελε οφείλεται ως φόρος.

Γ. Τόκοι υπερημερίας

28. Το Δικαστήριο κρίνει ότι αρμόζει να υπολογισθούν οι τόκοι υπερημερίας βάσει του επιτοκίου της διευκολύνσεως οριακού δανεισμού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τραπεζής, προσαυξανόμενου κατά τρεις ποσοστιαίες μονάδες.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ, ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ, ΟΜΟΦΩΝΩΣ,

1. *Κάνει δεκτή* την προσφυγή ως παραδεκτή, όσον αφορά την αιτίαση σχετικώς προς την υπερβολική διάρκεια της διαδικασίας, και την απορρίπτει ως απαράδεκτη κατά τα λοιπά.

2. *Κρίνει* ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 παρ. 1 της Συμβάσεως.

3. *Κρίνει* ότι

α) το διάδικο Κράτος υποχρεούται να καταβάλει στην προσφεύγουσα, εντός τριών μηνών από της ημερομηνίας κατά την οποία η απόφαση θα καταστεί οριστική, συμφώνως προς το άρθρο 44 παρ. 2 της Συμβάσεως, 6.000 (έξι χιλιάδες) ευρώ για ηθική ζημία και 2.000 (δύο χιλιάδες) ευρώ για έξοδα και δικαστική δαπάνη, συν οιοδήποτε ποσό ήθελε οφείλεται ως φόρος,

β) από της εκπνοής της προθεσμίας αυτής και μέχρι της καταβολής του, το ποσό αυτό θα προσαυξάνεται με απλό τόκο ίσο προς το ισχύον κατ' αυτό το χρονικό διάστημα επιτόκιο της διευκολύνσεως οριακού δανεισμού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τραπεζής, προσαυξανόμενο κατά τρεις ποσοστιαίες

μονάδες.

4. *Απορρίπτει* το αίτημα περί δικαίας ικανοποίησης κατά τα λοιπά.

Συντάχθηκε στη Γαλλική γλώσσα, εν συνεχεία κοινοποιήθηκε εγγράφως στις 18 Οκτωβρίου 2007 κατ' εφαρμογή του άρθρου 77 παρ. 2 και 3 του Κανονισμού.

- υπογραφή -

/ Søren NIELSEN /

Γραμματέας

- υπογραφή -

/ Λουκής ΛΟΥΚΑΪΔΗΣ /

Πρόεδρος